

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: C. C., nar. X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Lucií Loubkovou
sídlem Na Křivíně 1363/4, Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha

za účasti: 1. I. P.
2. nezl. S. C.
zastoupená zákonnou zástupkyní I. P.
obě bytem X
obě zastoupeny advokátkou Mgr. Lucií Loubkovou
sídlem Na Křivíně 1363/4, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2024, č. j. OAM-19201-27/ZR-2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu žalobce dle § 87f odst. 3 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

republiky a o změně některých zákonů, ve znění zákona č. 173/2023 Sb. (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) [výrok I], a dle § 87f odst. 4 tohoto zákona žalobci stanovil lhůtu k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (výrok II). Důvodem ukončení pobytu žalobce bylo jeho pravomocné odsouzení rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. 7. 2023, sp. zn. 3 T 72/2023 společně s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 11 To 315/2023, za spáchání pokračujícího zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, dílem ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, a za pokračující přečin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, dílem sám, dílem ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) let, a pro výkon trestu byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou. Konec trestu byl stanoven na 9. 12. 2027.

2. Žalobce namítal, že ve výroku rozhodnutí nepostačuje uvést „*platnost povolení k přechodnému pobytu se ukončuje*“ s odkazem na konkrétní ustanovení zákona. Z výroku napadeného rozhodnutí není zřejmé, komu se ukončuje platnost povolení k přechodnému pobytu, na jaké území se přechodný pobyt vztahoval a kdy bylo povolení k přechodnému pobytu uděleno, aby nebylo pochyb, že se ukončuje platnost tohoto konkrétního povolení. Stejně tak mělo být ve výroku II napadeného rozhodnutí uvedeno, že se účastníkovi řízení stanovuje lhůta k vycestování z území České republiky, bez tohoto údaje není zřejmé, odkud má účastník řízení vycestovat, zda z města, okresu, kraje nebo odjinud. Není podstatné, že údaje lze vydedukovat z odůvodnění rozhodnutí, je třeba je pojmout do výroku rozhodnutí, jinak je nicotné. Žalovaný též nezajistil překlad napadeného rozhodnutí do ruského jazyka. Dále žalobce namítal, že § 83f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců neukládá podmínku, aby nepodmíněný trest odnětí svobody přesahující tři roky byl vykonán. Žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí vykonával uložený trest odnětí svobody již devět měsíců. Žalovaný si měl od Vězeňské služby ČR-Věznice Jiřice vyžádat hodnocení a posoudit, zda u žalobce dochází k naplnění účelu trestu, tj. zda u žalobce dochází k nápravě s prognózou vedení řádného života v budoucnu. Pokud dochází a zvyšuje se tak šance žalobce na podmíněné propuštění z výkonu trestu po vykonání jedné třetiny uloženého trestu, pak již není ve veřejném zájmu, aby napravený pachatel, k jehož nápravě došlo na území České republiky, musel nutně vycestovat z území z důvodu ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný by musel uznat, že u žalobce dochází k polepšení a nápravě a napadené rozhodnutí se tak jeví jako nepřiměřené z hlediska zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Žalovaný užíval přepjatý formalismus, když vycházel pouze z toho, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody přesahující tři roky a záměrně opomíjel účel výkonu trestu a prognózu u žalobce. Žalovaný se sice k zájmu na spojování rodin vyjádřil, ale na žalobce nahlížel jako na odsouzeného k trestu odnětí svobody přesahující tři roky, nikoli jako na napravujícího se ve výkonu trestu.
3. Žalobce proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že ve veřejném zájmu rozhodně není, aby na území České republiky pobýval cizinec s uděleným povolením k přechodnému pobytu, který byl odsouzen za spáchání úmyslné trestné činnosti k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. S ohledem na charakter trestné činnosti žalobce je zde převažující zájem nad zájmem jednotlivce, a to zájem na ochraně veřejného pořádku, který účastník hrubým způsobem narušuje. Ukončením přechodného pobytu navíc nedojde k porušení Úmluvy o lidských právech, neboť povolení k přechodnému pobytu na území cizího státu není lidským právem. Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Navíc nelze dát na roveň soudní vyhoštění udělené v rámci trestního řízení a ukončení přechodného pobytu. Žalovaný zahájil s žalobcem řízení o ukončení přechodného pobytu z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující tři roky, čímž splnil podmínku pro ukončení povolení k přechodnému pobytu dle § 87f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců. V napadeném rozhodnutí, především na jeho první stránce, je jednoznačně uvedeno celé znění jména, příjmení, data narození žalobce a dle jakého ustanovení zákona o pobytu cizinců se uvedený pobyt žalobci na území ukončuje. Je jednoznačné, že se ruší pobyt na území České republiky. Informace, kdy bylo povolení k přechodnému pobytu na území žalobci uděleno, vyplývá ze str. 4 napadeného rozhodnutí. Žalobce neodkázal na žádné ustanovení zákona, které by žalovanému nařizovalo uvést ve výroku rozhodnutí údaj, odkud přesně (obec, okres, kraj...) má účastník řízení vycestovat. Výroky I a II napadeného rozhodnutí jsou tedy zcela standardní a odpovídají praxi žalovaného. Žalovaný cizincům ukládá povinnost opustit území po vykonání trestu odnětí svobody v případě, že mají na území České republiky udělen pobyt a splňují podmínky pro jeho zrušení. Lhůta k vycestování byla stanovena alternativně, právě s ohledem na fakt, že není zcela zřejmé, která situace může nastat dříve. Pro žalovaného je postačující uložený nepodmíněný trest v délce přesahující tři roky, nikoli, zda žalobce již zaplatil peněžitý trest uložený mu trestním soudem nebo zda se ve výkonu trestu chová v souladu s vězeňským řádem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2019, č. j. 1 Azs 240/2019-26). Žalovaný též není soud a nepřisluší mu rozhodovat o vině a trestu a zda se žalobce napravil. Co se týče překladu do ruského jazyka, žalovaný odkazuje na § 16 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle kterého se písemnosti vyhotovují v českém jazyce. Žalobce se dále ke svým rodinným vazbám po celou dobu správního řízení nevyjadřoval, podrobnější informace si žalovaný zjistil sám. Do rodinných a soukromých vazeb si žalobce zasáhl primárně sám svou protiprávní činností. Žalovaný se na str. 6-8 napadeného rozhodnutí detailně zabýval nejlepším zájmem nezletilé dcery žalobce. Ukončení platnosti přechodného pobytu není trestem vyhoštění, cizinci není vysloven zákaz pobytu.

5. Žalobce v replice ze dne 2. 12. 2024 doplnil, že odebrání pobytového titulu je vedle trestu uloženého trestním soudem další sankcí. O jakýchkoli sankcích za spáchání trestného činu má rozhodovat pouze soud. Ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu se stanovením lhůty k vycestování z území v případě podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody by soudem vytvořilo překážku ke kontrole, zda podmíněně propuštěný cizinec vede ve zkušební době řádný život. Je na místě, aby soud v odsuzujícím rozsudku vyslovil všechny újmy na právech nebo majetku související s odsouzením za spáchání úmyslného trestného činu. Řízení o ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu je obdobou vykonávacího řízení navazujícího na pravomocné odsouzení, a přesto žalovaný žalobci tlumočnicka neustanovil. Je rozhodné, zda účastník řízení ovládá český jazyk slovem i písmem. Žalovaný tak od počátku nešetří práva žalobce a žalobce nemůže hájit svá práva.

Jednání před soudem

6. Při jednání dne 13. 8. 2025 účastníci setrvali na již dříve písemně vyjádřené argumentaci, přičemž žalobce zdůraznil, že si svou chybu uvědomil a rovněž zdůraznil svůj vztah s dcerou. Soud podrobně konstatoval obsah soudního a správního spisu.
7. Soud neprováděl dokazování rozhodnutími správních orgánů ani dalšími listinami, které byly součástí správního spisu, neboť obsahem správního spisu se dokazování neprovádí (viz Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117). Soud provedl důkaz usnesením Okresního soudu v Nymburce ze dne 2. 6. 2025, č. j. 4 PP 24/2025-66, jímž byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody. Nicméně jelikož toto rozhodnutí bylo vydáno až po vydání napadeného rozhodnutí, není s ohledem na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. relevantní.

Posouzení věci soudem

8. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené, přičemž shledal, že se jedná o žalobu věcně projednatelnou.
9. V dalším kroku soud přistoupil k přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že žaloba **je nedůvodná**.
10. Podle § 87f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále ukončí rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie přechodný pobyt na území, pokud cizinec byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.
11. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalobci, jakožto cizinci se státní příslušností X, bylo dne 23. 4. 2019 uděleno povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Na území České republiky žije se svou manželkou, občankou Rumunska. V roce 2020 se jim narodila dcera.
12. Dále je ve spise založen opis z evidence rejstříku trestů žalobce a rozsudek Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. 7. 2023, č. j. 3 T 72/2023-6888, společně s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 11 To 315/2023-7054, za spáchání pokračujícího zločinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 4 písm. c) trestního zákoníku, dílem ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, a za pokračující přečin poškození cizí věci dle § 228 odst. 1 trestního zákoníku, dílem sám, dílem ve spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku, k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) let, a pro výkon trestu byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou. Konec trestu byl stanoven na 9. 12. 2027.
13. Jak vyplývá již ze samotného znění ustanovení § 87f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců, pro naplnění jeho hypotézy je podstatné pouze pravomocné odsouzení, a to za spáchání úmyslného trestného činu. Soud proto souhlasí s žalovaným, že hypotéza citovaného ustanovení byla v případě žalobce bezpochyby naplněna, neboť byl rozsudkem Okresního soudu v Mladé Boleslavi ze dne 10. 7. 2023, sp. zn. 3 T 72/2023 společně s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 9. 11. 2023, č. j. 11 To 315/2023 pravomocně odsouzen za úmyslně spáchané trestné činy k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. Nelze proto souhlasit s žalobcem ani v tom, že žalovaný byl povinen posoudit, zda u žalobce dochází k naplnění účelu trestu, resp. k jeho nápravě, neboť to bylo pro naplnění podmínky dle § 87f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců nepodstatné.
14. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně uvedl, že cizinci, kteří páchají na území České republiky trestnou činnost, si mají a mohou být vědomi veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení této trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo cizince na jeho území pobývat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 3 Azs 86/2024-27, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, a ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).

15. Pokud žalobce v replice namítal, že odebrání pobytového titulu je vedle uloženého trestu další sankcí, pak se jedná o opožděně uplatněnou námitku ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., neboť byla uplatněna až po uplynutí lhůty k podání žaloby, tedy až v replice ze dne 2. 12. 2024. I kdyby tato námitka ovšem byla včasná, nebyla by důvodná. Jak Nejvyšší správní soud, tak i Ústavní soud a Evropský soud pro lidská práva opakovaně judikovaly, odebrání pobytového titulu není trestní sankcí, ale individuálním preventivním opatřením, který nesleduje represivní účel. Jedná se o správní rozhodnutí, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017-26, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 5. 10. 2000, stížnost č. 39652/98, *Maaouia proti Francii* nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, body 28 až 30, který se sice týkal věci zrušení povolení k trvalému pobytu občana EU dle § 87l zákona o pobytu cizinců, dle názoru soudu ovšem lze jeho závěry uplatnit i v projednávaném případě). Na této skutečnosti nemůže nic změnit ani subjektivní přesvědčení žalobce, že je opětovně trestán, neboť se ukončení platnosti povolení k přechodnému pobytu negativně projevuje v jeho sféře.
16. Žalobce dále poukazoval na nepřezkoumatelnost výroků I a II napadeného rozhodnutí. Žalobci nebylo zřejmé, komu se ukončuje platnost povolení k přechodnému pobytu, pro jakou oblast či území se přechodný pobyt vztahoval, kdy bylo povolení k přechodnému pobytu uděleno a odkud má účastník řízení vycestovat.
17. Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud zruší pro vady řízení rozhodnutí, je-li nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí. Nesrozumitelností rozhodnutí judikatura správních soudů rozumí především rozpornost výroku a odůvodnění, nemožnost seznat, jak bylo ve věci vůbec rozhodnuto (nesrozumitelnost projevu vůle správního orgánu), zmatečné výroky vnitřně rozporuplné (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu zabývající se nepřezkoumatelností v pobytové věci ze dne 30. 1. 2019, č. j. 8 Azs 226/2018-39). O nesrozumitelné rozhodnutí jako celek by se mohlo jednat za situace, kdy z rozhodnutí lze sice seznat, jak bylo rozhodnuto, z textu rozhodnutí jako celku však nelze pochopit, co správní orgán k takovému rozhodnutí vedlo (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2006, č. j. 6 As 24/2005-55). Nesrozumitelnost rozhodnutí působí rovněž to, pokud jím správní orgán rozhodne o otázce, která nebyla předmětem řízení, tedy vykročí z mezí předmětu řízení, a to způsobem, že není zřejmé, zda správní orgán skutečně rozhodl o předmětu daného řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75) [viz komentář k § 76 odst. 1 s. ř. s., Kühn, Z., a kol.: *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019].
18. Co se týče rozpornosti výroků napadeného rozhodnutí, v projednávaném případě není sporu o tom, že dle výroku I napadeného rozhodnutí byla žalobci ukončena platnost přechodného pobytu z důvodu § 87f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců, a dle výroku

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

II se žalobci stanovila lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce byl ve výroku napadeného rozhodnutí identifikován jménem, datem narození, státní příslušností a adresou pobytu. Sice lze dát za pravdu žalobci, že žalovaný vymezil důvod pro ukončení přechodného pobytu žalobce ve výroku I pouze odkazem na dotčené ustanovení zákona o pobytu cizinců, z něj ovšem spolu s odůvodněním napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, z jakého konkrétního důvodu je přechodný pobyt žalobce ukončován (pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky). Žalovaný ve výroku II uvedl, že se žalobci stanovuje lhůta k vycestování do 30 dnů od právní moci rozhodnutí s odkazem na § 87f odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy výslovně neuvedl, že se jedná o vycestování z území České republiky (pozn. *zvýrazněno soudem*), nicméně tuto pochybnost žalobce lze odstranit interpretací napadeného rozhodnutí. Úmyslem žalovaného bylo zjevně žalobci stanovit lhůtu k vycestování z území České republiky, neboť právě i přechodný pobyt se vztahoval na pobyt na celém území České republiky (srov. § 1 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Na výrok a odůvodnění rozhodnutí nelze nahlížet izolovaně, nýbrž jako na jeden celek. V projednávaném případě nelze dospět k závěru, že by z napadeného rozhodnutí jako celku nevyplývalo, proč žalovaný ukončil přechodný pobyt žalobci, že jej ukončil právě žalobci, a o to na území České republiky, a že má žalobce povinnost vycestovat z území České republiky. Výrok napadeného rozhodnutí dle názoru soudu odpovídá náležitostem ve smyslu § 68 odst. 2 správního řádu. Mezi tyto náležitosti navíc nepatří údaj o tom, od kdy je žalobci přechodný pobyt na území České republiky povolen, žalovaný tento údaj ostatně uvedl v odůvodnění rozhodnutí (viz str. 4 odstavce třetí napadeného rozhodnutí). Žalobní námitky týkající se nepřezkoumatelnosti výroků napadeného rozhodnutí proto nejsou důvodné.

19. Žalobce dále namítal, že žalovaný nezajistil překlad rozhodnutí do ruského jazyka. Pokud žalobce dále namítal, že mu žalovaný v řízení neustanovil tlumočníka, i tato námitka byla podána až v rámci repliky dne 2. 12. 2024, tedy opožděně ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 75 odst. 2 věty první s. ř. s.
20. Dle § 16 odst. 1 věty první správního řádu platí, že v řízení se jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Dle odst. 3 věty první tohoto ustanovení správního řádu má každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady.
21. Ze správního spisu je patrné, že žalovaný žalobci zaslal dne 25. 1. 2024 vyrozumění o právech účastníka, ve kterém jej poučil mj. o tom, že má správnímu orgánu sdělit, zda je schopen komunikovat v českém jazyce. Žalobce reagoval vyjádřením ze dne 1. 2. 2024 napsaným v českém jazyce, ze kterého vyplývá, že požadoval zaslat podklady pro rozhodnutí v ruském a českém jazyce. V přípisě ze dne 19. 2. 2024 žalobce v češtině sdělil, že má zájem o seznámení se s podklady a trval na pořízení kopie spisu. Ve spise je dále založen protokol o nahlédnutí do spisového materiálu a vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 2. 5. 2024, které proběhlo ve Věznici Jiřice, kde žalobce pobýval ve výkonu trestu. Dne 27. 5. 2024 zaslal Mgr. Leonid Kushnarenko správnímu orgánu plnou moc pro zastupování žalobce v řízení. Dle protokolu ze dne 24. 6. 2024 se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil žalobce prostřednictvím svého zástupce. Následně bylo dne 6. 9. 2024 vydáno žalovaným napadené rozhodnutí.

22. Jak je ze správního spisu patrné, žalobce po celé správní řízení komunikoval a činil úkony v jazyce českém. Je sice pravdou, že žádal o zaslání podkladů pro vydání rozhodnutí v českém i ruském jazyce, nicméně s podklady se seznámil nahlížením do spisu přímo ve výkonu trestu v češtině bez námitek. Ve správním řízení tedy nevznikla pochybnost o tom, že by českému jazyku nerozuměl, resp. žalobce neprohlásil, že by neovládl český jazyk (proto ani v řízení nevyplynula potřeba poučovat jej o možnosti obstarat si na své náklady tlumočníka ve smyslu § 16 odst. 3 správního řádu). Co se týče napadeného rozhodnutí, byl již zastoupen advokátem. Dle názoru soudu proto žalovaný neměl povinnost obstarávat překlad napadeného rozhodnutí do ruského jazyka. Tato námitka není důvodná.
23. Dále se soud zabýval výtkou žalobce, že se žalovaný dostatečně nezabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
24. V případě ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU dle § 87f odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců je výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Zásah do soukromého a rodinného života je potřeba hodnotit vážením jednak veřejného zájmu na ochraně společnosti, jednak soukromými a rodinnými poměry cizince.
25. Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se opakovaně zabývaly jak správní soudy, tak Evropský soud pro lidská práva. Podle této judikatury musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména následující faktory: 1. povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem); 2. délka pobytu cizince v hostitelském státě; 3. doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; 4. cizincova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); 5. počet nezletilých dětí a jejich věk; 6. rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); 7. rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); 8. imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a 9. věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku* a ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, *Üner proti Nizozemsku*). Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45), nicméně soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na projednávanou věc.
26. Žalovaný se otázkou přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života žalobce obsáhle zabýval na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Při posuzování dopadů do soukromého a rodinného života přihlédl k tomu, že žalobce žije na území České republiky s manželkou, občankou Rumunska, a dcerou, která se na území České republiky narodila v roce 2020. Žalovaný připustil, že žalobce má na území rodinné a soukromé vazby, ovšem nad těmito vazbami převáží důvody pro ukončení přechodného pobytu (viz zejména str. 5 napadeného rozhodnutí). Přitom vycházel z výše zmiňovaných kritérií, když uvedl, že žalobce v době páčání trestné činnosti nebral ohled na své rodinné příslušníky a okolí, navíc páchal

trestnou činnost v roce 2022, přičemž nezletilá dcera se narodila v roce 2020, tudíž i přes tuto rodinnou vazbu se dopouštěl úmyslné trestné činnosti. Dle sdělení Vězeňské služby České republiky žalobce v průběhu výkonu trestu udržoval kontakt pouze s rodinnými příslušníky (C. T., manželka a dcera), nebylo však zjištěno, že by měl na území další rodinné vazby. Zásadní dopad do života žalobce žalovaný neshledal ani v rovině ekonomické – žalobce nevlastnil nemovitosti, neprocházel obchodním ani živnostenským rejstříkem. Žalovaný též odmítl argumentaci žalobce, že je na něm jeho manželka finančně závislá, neboť žalobce pobýval ve výkonu trestu. Dle žalovaného nelze v případě žalobce hovořit ani o integraci do české společnosti, neboť to znamená také to, že cizinec dodržuje zákony České republiky.

27. Žalovaný měl povinnost zohlednit rovněž zájem nezletilého dětí žalobce dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. I tomuto požadavku žalovaný dostál, když vycházel zejména z čl. 9 odst. 2 a 3 a čl. 10 odst. 2 Úmluvy o právech dítěte. Uvedl, že Úmluva o právech dítěte připouští i oddělení dítěte od rodičů a též hovoří o tom, že dítě, jehož rodiče pobývají v různých státech, má až na výjimečné okolnosti právo udržovat pravidelné kontakty a přímé styky s oběma rodiči. Právo dítěte a jeho rodičů opustit kteroukoli zemi podle čl. 9 odst. 2 podléhá pouze takovým omezením, která stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví nebo morálky, nebo práv a svobod druhých a která jsou v souladu s ostatními právy uznávanými v této úmluvě. Dle žalovaného Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné části nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít, a pro takovou situaci požaduje zabezpečit pravidelné osobní kontakty. Dle názoru žalovaného tak zrušením přechodného pobytu nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte. Dále odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, IV. ÚS 1528/17, ve kterém se výslovně uvádí, že „*Rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu navíc není stěžovatelem odepřen výkon rodičovských práv.*“
28. Soud shora uvedené hodnocení žalovaného ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pokládá za racionální a dostatečně odůvodněné. Je přitom podstatné, že žalobce napadenému rozhodnutí v tomto ohledu nic konkrétního nevyčítá – ve své argumentaci se omezuje pouze na tvrzení, že na věc nahlížel „*jen optikou k žalobci odsouzenému k trestu odnětí svobody přesahující 3 roky*“. Jak však vyplývá z výše uvedeného, žalovaný se zabýval nejen trestnou činností žalobce, ale vzal do úvahy i jeho rodinné vazby. Nad rámec výše řečeného soud doplňuje, že není sporu, že napadeným rozhodnutím dojde k zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, jakkoli nelze zároveň odhlédnout od skutečnosti, že jeho soukromý rodinný život byl citelně narušen již v důsledku dlouhodobého výkonu trestu odnětí svobody. Ani zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy Evropského soudu pro lidská práva, „*trumfovou kartou*“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2020, č. j. 9 Azs 122/2020-48, bod 24). K závěru, že nelze absolutizovat právo na rodinný život ani za situace, kdy se na území nachází nezletilé dítě cizince, nad ostatní (veřejné) zájmy, se vyjádřil i Ústavní soud v usnesení ze dne 12. 4. 2022, sp. zn. I. ÚS 154/22, konkrétně v bodě 16.
29. Závěrem soud dodává, že žalovaný napadeným rozhodnutím sice žalobci ukončil přechodný pobyt na území České republiky, avšak přímým důsledkem tohoto rozhodnutí není zákaz Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

pobytu žalobce (vyhoštění). Zrušení platnosti přechodného pobytu, na rozdíl od správního vyhoštění, neznamená absolutní překážku pobytu žalobce v České republice. Možnost vstupu do České republiky mu zůstane zachována, žalobce tedy může udržovat kontakt se členy své rodiny a při splnění zákonných podmínek usilovat i o získání pobytového oprávnění, navíc za situace, kdy manželka i dítě žalobce mají na území České republiky platné pobytové oprávnění. Rovněž soud doplňuje, že napadené rozhodnutí žalobci neznemožňuje požádat v budoucnu znovu o pobytové oprávnění. Dále je nutno zdůraznit, že původcem případných nepříznivých dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu do života žalobce a jeho rodiny není nikdo jiný než on sám (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 Azs 65/2017-31, bod 29). Po propuštění žalobce z výkonu trestu je na něm, resp. jeho rodinných příslušnících, aby zvolili vhodný způsob vzájemného kontaktu a rodinného soužití, který bude možný navzdory zrušení jeho přechodného pobytu.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Žalobu proto zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
32. Osobám zúčastněným na řízení soud neuložil žádnou povinnost a nejsou zde ani žádné důvody hodné zřetele, pro něž by bylo namíste jim přiznat náhradu nákladů řízení. Proto jim náhrada nákladů řízení nepřísluší (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Praha 13. srpna 2025

Mgr. Miroslav Makajev v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.